

Дерманський Сашко. (Олексáндр Степáнович Дерманський)

Народився 28 листопада 1976 р. в селі Гайворон Володарського району, на Київщині – український дитячий поет, прозаїк та казкар.

Перші вірші для малечі опублікував в 2001 році у дитячому журналі «Стежка». Деякі твори виходили під псевдонімами Сашко Володарський та Назар Діброва а також Сашко Дерманського. У жовтні 2004 року видавництво «Теза» в рамках серії «Пригодницька бібліотека» випустило в світ першу книжку – повість-казку «Володар макуци, або Пригоди вужа Ониська».

З травня 2006 року член Національної спілки письменників України

Твори

«Володар макуци, або Пригоди вужа Ониська»

«Король буків, або Таємниця Смарагдової книги»

«Бабуся оголошує війну» (2006, 2011),

«Чудове Чудовисько» - http://royallib.com/read/dermanskiy_sashko/chudove_chudovisko.html#0

«Танок Чугайстра» (2008, 2012).

«Царство яблукарство» (2008, 2012).

«Чудове чудовисько в Країні Жаховиськ»

«Корова часу» (2010)

«Казки Дракона Омелька», А-ба-ба-га-ла-ма-га (2012).

«Чудове Чудовисько і Погане Поганисько», А-ба-ба-га-ла-ма-га (2014)

«Крамничка тітоньки Мальви», «Видавництво Старого Лева» (2014)

«Бигимоти — не медмеді» (вірші), «Фонтан казок» (2015)

«Маляка — принцеса Драконії», «Теза» (2015)

«Маляка і Навіжений дракон», «Теза» (2016)

Сашко Дерманський
БИГИМОТИ - НЕ МЕДВЕДИ

Сашко Дерманський
МЕДМЕДИ

У МЕДМЕДів з МЕДом ложки —
МІДні, МЕДні й запашні.

Гей, МЕДМЕДі, дайте трошки
МЕДу — мамі і мені!

Та МЕДМЕДі — морди в МЕДі —
Мов МЕДуз набрали в рот —
Нас не чують, МЕДитують,
МЕДом мастять бутерброд.

У МЕДМЕДів МЕДу — діжки.
МЕД аж темний, наче МІДь.
Гей, МЕДМЕДі, дайте трішки
Свого МЕДу, пригостіть!

Та МЕДМЕДі — морди в МЕДі —
Мов МЕДуз набрали в рот —
Нас не чують, МЕДитують,
МЕДом мастять бутерброд.
Ну скажіть мені, МЕДМЕДі,
Звідки жадібність взялась?
З ніг до вух — ви всі у МЕДі,
А ділитись з нами — зась!?

Й тут МЕДМЕДі — морди в МЕДі —
Мов МЕДяники, пахкі,
Нам сказали-проспівали,
І слова були такі:

Нам, МЕДМЕДям-буркоМЕДям.
Дати МЕДу вам не жаль.
Просто в діжці-МЕДоїжці
Утопили ми МЕДаль.

Ох, МЕДМЕДі! Ви не МЕДні,
Ви смішні, дурні й куМЕДні.
Хто ж МЕДаль кидає в МЕД?
Кажуть: Ми. І АрхіМЕД.

Не смішні ми й не куМЕДні,
Просто є закон такий
Дуже МЕДний — Архі-МЕДний,
Тільки геть неправильний!

Бо МЕДаль з оцього МЕДу —
Це ж бо тіло й рідина —
Дужа сила АрхіМЕДа
Мала виштовхати нам!

А тепер ми без МЕДалі,
Що МЕДпункт нам дав за МЕД:
Тож закон отой — невдалий,
Піддурив нас АрхіМЕД...
Як побачите МЕДМЕДів,

Ідучи через МЕДпункт,
Не просіть ніколи МЕДу,
Ані крапельки МЕДку.

Бо МЕДМЕДі — морди в МЕДі —
Мов МЕДуз набрали в рот —
Нас не чують, МЕДитують,
МЕДом мастять бутерброд.

* * *

ЖОНА СЛОНА

У слона була жона,
Затовста була вона.
Їй казав, бувало, слон:
— Важиш ти аж -надцять тонн!
А йому на те слониця:
— Не вигадуй небилиці,
Бо тобі абихто скаже,
Що аж -надцять я не важу, —
Тільки вісім.

Слон казав: — Ти так їси —
Що не влазиш у труси!
І банани, й кавуни...
Та тебе ж товстять вони!
А йому на те слониця:
— Любий, то така дрібниця.
А банани й кавуни
Ням-ням-ням які смачні!
Відчепися!

Слон казав: спинись хутчій!
Годі нищити харчі!
Стань легенька, як пір'їна,
Запишись у балерини.
— Ой, тобі аби свариться.
Сам он круглий, мов копиця...
Добре, сяду на діету —
Їстиму самі котлети,
Ось побачиш!

* * *

КИЦЯ

Щоб ви знали, наша киця —
Справжня інопланетиця:
Очі в неї геть зелені,
Вуса в неї — як антени,
Не по-нашому муркоче
І мишей ловить не хоче!

* * *

ВСІ Є ВДОМА

(скоромовка)

Валя валить,
Тоня тоне,
Таня тане,
Соня сонна.

Ліза лізе,
Марчик марить,
Коля коле,
Варка варить.

Женя женить,
Маня манить,
Люба любить,
Ганя ганить.

Руся — руса,
Кость — кістлявий
Сьома — сьомий
Дір — дірявий.

Рита рие,
Рада радить,
Рая рає,
Вадик вадить.

Боря боре,
Лада ладить,
Тома томить,
Глаша гладить.

Рима — зрима,
Рома — з ромом.
Ну, здається,

Всі є вдома!

* * *

МАМИНА РОБОТА

Вовина мама працює в буфеті,
Вові з роботи приносить котлети.
Вітьчина мама працює в таксі —
В них на таксі всюди їздять усі.
Васина мама торти випікає —
Вся щодня ті торти наминає...
Ні, я не заздрю, бо мама в торбинці
Теж мені носить цікаві гостинці...
Мама працює в "Прогнозі погоди".
Мама приносить з роботи пригоди.
В неї у сумці — вітри і морози,
Хмари, тумани, сніги або грози.
Щойно ми всі уночі засинаєм, —
Все те із сумки у дім виринає.
Наш коридор застиляють тумани,
Грози гримлять, мов сердиті вулкани.
Серед вітальні вгніздилася хмара,
Сіра, кудлата, неначе примара.
То якось був навіть смерч прокотився —
Кіт на підлозі мов дзига крутився.
То в нас дощі лупотять по паркету,
То ожеледиця під туалетом,
В спальні морози щипають за ноги,
В ванній висока відносна вологість...
Я вже мовчу про обидва балкони:
Там — атмосферні фронти і циклони...
Та непогоди у нас не буває:
Мама сама нам, як сонечко, сяє!

* * *

СМІХОТУСІ, АБО ХАКЕРСЬКА АТАКА НА МАМИНІ КОРЖИКИ

Створю документик —
Комп'ютерний файлик,-
У ньому всміхнеться

Малесенький смайлик.
Щоб всім, хто відкриє
Отой документик,
Зробилося весело
В той же моментик.
Щоб кожному стало
Безжурно й потішно,
Щоб стало прикольно,
Кумедно і смішно.
Щоб маму із татом,
А також бабусю
Наскочили раптом
Тяжкі сміхотусі...
...А я щоб тим часом,
Без зайвого гаму,
На кухню пішов —
І всі коржики згамав!

* * *

КОГО БЕРУТЬ У КОСМОНАВТИ

Скажу вам, космонавтом
Не кожен зможе бути:
Їм Землю ледве видно
І геть-геть-геть не чути.
У космосі чужому,
У космосі німому
Буває трохи сумно
І хочеться додому,
І хочеться на землю
Ступити, й навіть сісти,
І хочеться до мами,
І смачно попоїсти.
Бо там немає каші
І смажених опеньків,
З харчів там тільки паста
У тюбиках маленьких.
Там іграшок немає
І музика не грає,
Хоча ніхто не сварить,

Але й не пригортає.
Ну як не занудьгуєш?
Ну як тут не заплачеш?
Ти більше, що не чує
Ніхто тебе й не бачить.

Тому-то в космонавти,
Для боротьби з нудьгою,
Беруть лише веселих —
Таких, як ми з тобою!

* * *

ПРО ГОЛОДНОГО ЙЄТІ

На одній планеті
Жив голодний Йєті.

Це така людина,
Тільки снігова.

На сніданок Йєті
Жив лише котлети

І лише ячмінним
Квасом запивав.

Ну а більш нічого,
Ну геть-геть нічого,

Ну, їй-бо, нічого
В роті він не мав.

От хіба що ногу,
Поросячу ногу,

Та яєць десяток
Смажених ум'яв.

Потім натщесерце
З'їв борщу відерце
Й пирогів з грибами
З'їв приблизно з пуд,

І тому, до речі,
Йєті наш надвечір
В талії та в плечах
Надзвичайно схуд.

Гірко плаче Йєті:
— Я на цій планеті
З голоду страшного
Дуже помарнів,
Адже я нічого,
Ну геть-геть нічого,

Ну, їй-бо, нічого
З ранку ще не їв.

* * *

ЖАБКА

Я піду до річки,
Упіймаю жабку
І ледь-ледь потисну
Мокру її лапку.
Не пручайся, жабко,
Не спіши лякатись,
Я з тобою хочу
Просто привітатись.

* * *

СВИНІ

Їдуть свині
На машині
Через хащі
По ожині.
Каже Свин
Дружині Свині:
— О, диви —
малини сині!

* * *

ПРО ЯКІВ

В містечку Кобиляків
Жив-був Без'яків Яків,
Та якось у поляків
Купив собі двох яків.
— Коли я був без яків,
Я був Без'яків Яків,
Тепер же, — каже Яків, —
Якецький буду Яків.
Отож, Якецький Яків
Із міста Кобиляків
Завів собі друзяків —

Двох здоровецьких яків.
«Чи хочете будяків?» —
Спитав якось їх Яків.
«Ми не їмо будяків», —
Сказав якийсь із яків.
Аж зніяковів Яків:
«То, може, вам буряків?»
«Не хочемо й буряків!» —
Скривився другий з яків.
"Неякісних двох яків
Купив я, — думав Яків. —
Якісь вони двоякі,
Якісь вони ніякі".
Пішов він до поляків,
Назад віддав тих яків —
Та й знов зробився Яків
З Якецького — Без'яків.

* * *

ЧОМУ КРОКОДИЛИ ЗЕЛЕНІ

Відомо, напевне, й без мене,
Що всі крокодили зелені.
Як глиця сосни,
Зелені вони,
Це точно відомо й без мене.
Гуляючи вчора вздовж Нілу,
Я стиглого стрів крокодила.
Він пузо мав жовте,
Хвостом воду бовтав
Якраз посередині Нілу.
Чому ж, запитаєте в мене,
Всі решта, як жаби зелені?
Бо жоден із них
Іще не достиг,
Тому-то вони і зелені.

* * *

ДИВНИЙ СОН

Така дивовижа наснилась мені:

З конем летимо по осінній стерні...
Одного лише не збагнути — ой, ні! —
Чом кінь на мені, а не я на коні?!

* * *

ТРИТОНИ

Я знаю, я знаю: тритони
Не важать, не важать три тонни.
Три тонни — це дуже багато,
Ну де їх тритонам узяти?
Тритона вдягни у кальсони, —
Та й то не заважить три тонни.
Я знаю, я знаю: три тонни
Хтось важить, але не тритони.

* * *

ПРО ПІЗАНСЬКУ ВЕЖУ

Я звечора речі складу до валізи
І зранку-раненько подамся до Пізи.
А в Пізі чудовій, лише уявіть,
Є вежа славетна, що криво стоїть.
Допіру мій потяг прибуде до Пізи,
До камери схову сховаю валізи,
Бульварами Пізи неквапно пройду
І вежу падучу доконче знайду.
А потім такі я зроблю процедури:
Плечем підіпру скособочені мури.
І так непохитно стоятиму доти,
Аж поки мені не подзвонять з роботи...
Повсюди туристи робитимуть візи,
Аби хоч на хвильку примчати до Пізи
І шану віддати мені як герою,
Що вежу рятує, підперши собою!

* * *

СОБАКА БАРАБАКА

Собака Барабака —

не просто так собака.
Собака Барабака —
собака не проста.
В собаки Барабаки
закудланий хвостяка,
А ще у Барабаки
Холодні геть вуста.
Собака Барабака
З туманами балака,
Співати Барабака
Залазить на дахи.
В собаки Барабаки
якісь на спині знаки,
Каляки і маляки,
А збоку — реп'яхи.
А очі в Барабаки —
Неначе гарбузяки.
А ще — як у коняки,
Є грива і сідло.
Лиш грошей у собаки,
В собаки Барабаки,
Ніколи і ніяких
В кишнях не було.
То хто ж він, Барабака,
Собака Барабака,
Гавкака і кусака,
Співак і мандрівець?
Він пан чи посіпака,
Цей дивний Барабака?
Трудяга чи гуляка?
Тюхтій чи молодець?
Він просто — Барабака,
Собака Барабака,
Звичайний Барабака,
Друзяка дітлахів.
І мріє Барабака,
Добряга Барабака,
Щоби ніхто не плакав,
Щоб цілий світ радів!

* * *

ЧЕСНЕ СЛОВО!

Чесне слово, чесне слово!
Я на власні очі бачив
Білосніжний вир сніжинок,
Що кружляли на дахах.
Чесне слово, чесне слово!
Всі вони були, неначе
Легкокрилі балерини
В накрохмалених платтях.
Чесне слово, чесне слово!
Всі хати — мов пароплави,
А сніги — то океани,
Й наче острів — наш садок.
Чесне слово, чесне слово!
Запишавшись, як ті пави,
Білі киці й білі панни
Позирали з-за шибок.
Чесне слово, чесне слово!
Грала музика чарівна
З димарів, що зачепились
Якорями за зірки.
Чесне слово, чесне слово!
Ніч прийшла, немов царівна —
І одразу засвіtilись
Срібним інеєм гілки.

* * *

У РЕСТОРАНІ

Огрядна пані з паном
Зайшли до ресторану,
Вмостилися за столик,
Що у кутку стояв.
Офіціант у фракці
На кольоровій таці
(Мабуть, із порцеляни)
Меню панам подав.
Меню вони гортали,
Обурено бурчали,
"Меню, — кричали, — нам це
Ніяк не до смаку!
Нащо нам з краба клешні?
Подайте нам яєчні,

Вареників, і сала,
Цибулі, й часнику!"
Та в ресторані тому,
Страшенно дорогому,
Ніколи не бувало
Цих вишуканих страв,
Бо це було в Парижі,
Так-так, в самім Парижі,
Так-так, якраз у тому,
В яким я не бував.
Та хочу вам сказати,
Щоб дещо з'ясувати
І ви аби на слово
Повірили мені,
Що завітали пані
І пан до ресторану
Й Парижа випадково,
Точніше, уві сні.

* * *

ЛАТОЧКА НА ЛАПЦІ

Мій татко песика приніс
Учора. Прямо в шапці.
У нього трошки мокрий ніс
І латочка на лапці.
Він підкріпився молочком,
Погриз бабусі капці...
Такий кумедний — хвіст гачком
І латочка на лапці.
За пів секунди облизав
Носи — мені і бабці —
Нам свій характер показав...
І латочку на лапці.

* * *

ЗАЙЧЕНЯТКО

Зайченятко зветься просто —

Довговухокуцохвостик.

Гарне й прізвище у нього:

Куцохвостодовгоногий.

Зайчєня поміж грядок

Надкусило огірок,

Щє й редиску, щє й морквинку,

Щє й пузату капустинку.

До матусі зайчєня

Бігло полєм навмання —

Зачепилось, покотилось, —

У ярочку опинилось.

Тихо плине нічка млиста,

Вбрана в зоряні намиста...

Спить в кубельці зайчєнятко

Біля мами й біля татка.